

ΒΟΤΚΙΜΟ

Ἡ Ἀρχή μου εἶναι ἡ γνώμη
μου γιὰ τὴν ὁποία δὲν δίδω λογα-
ριασμό κανενός.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα κάθε 48
φύλλα Φρ. 5
Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ . . . 8

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΑΙΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ν. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».
Ἐξῆντα ἑνὲα χρόνια ἀπέρασαν ἀφ' οὗτου ὁ Πατριάρχης
καὶ Ἐθνομάρτυρας Γρηγόριος ἐξεφώνησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Πά-
σχα τὴν φράσιν αὐτὴν μέσα εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Ἀ-
γίου Γεωργίου εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ οἱ δρθόδοξοι
ποῦ εὗρισκοντο μέσα τὴν Ἐκκλησίαν μετ' ἐκτεταμένη βοή ἐκράυγα-
σαν· «Ἀναστήτω τὸ γένος! Ἀναστήτω ἡ
Ὀρθοδοξία!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ Πατριάρχης ἐπροσκαλέσθηκε
ἀπὸ τὸν Βεζύρην Βενδερλή Ἀλῆ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παλάτι του ὅ-
που εὔρε τοῦτον ὀργισμένον καὶ ἀφρισμένον ἀπὸ χολῆ σὰν τὴν τίγρι.

Ὁ Πατριάρχης εἶχε διαταχθῆ πρὶν νὰ ἐξομολογήσῃ τοῦ· δε-
σποτάδες ποῦ εὗρισκοντο φυλακισμένοι γιὰ νὰ καταγράψῃ τὴν
ἐξομολόγησίν των. γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Βεζύρης ἀγριωμένος τοῦ
λέγει· εἰπέ μου τί ὁμολόγησαν οἱ φυλακισμένοι; . . . Ὁ Πα-
τριάρχης ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ἔρριξε τὰ βλέμματά του κα-
τὰ τὴν γῆν καὶ ἔμεινεν ἄφωνος. Τότε ὁ Βεζύρης τοῦ λέγει· δὲν
ὁμιλεῖς; πολὺ καλὰ . . . Ἀκουε τί λέγει τὸ Κοράνιό μας.

«Ὁδηγήσαμε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον εἰς νὸν ὑποῦ του θέλει
δείξῃ ἂν εἶναι εὐγνώμων ἢ ἀχάριστος. Καὶ ἄλλου λέγει πάλιν·
«ἐτοιμάσαμεν ἀλύτους καὶ κουλούρια σιδερένια καὶ σιὰ ἀνα-
μένν». Ἐπειτα τοῦ λέγει μετ' ὑψηλῆς φωνῆς ὑπάρχει ἀκόμη
ἐλεος γιὰ σὲ καὶ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες ποῦ εὗρισκονται εἰς τὰ
δεσμά. Ἀς γίνωνται τοῦρκοι, ἂς ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Πατισάχ, καὶ
σοῦ ὑπόσχωμαι νὰ λυτρώσω ὅλους ἀπὸ τὸν θάνατον. Τότε ὁ
Πατριάρχης τοῦ ἀπήντησε· Ὅλοι τοῦ Θεοῦ εἴμεθα καὶ εἰς τοῦτον
θέλουμε ἐπιστρέψῃ, δὲν λέγει ἔτσι τὸ ἴδιον Κοράνιό σας; Ὁ Βεζύ-
ρης τότε ἐφώναξε· θέλεις νὰ ἴδῃς ἂν ἔχω τὴν ἐξουσίαν νὰ σὰς

φονεύσω ἢ νὰ σὰς λυτρώσω; Καὶ ὁ Πατριάρχης τοῦ ἀπακρίθηκε
μετὰ τὰ λόγια ποῦ ἀπάντησεν ὁ Ἰησοῦς μας Χριστὸς εἰς τὸν
Πιλάτον, λέγοντας· δὲν ἔχεις καμμίαν ἐξουσίαν ἐναντίον μας
ἐὰν δὲν σοῦ εἶναι δωσμένο ἄνωθεν. Τότε ὁ Βεζύρης Ἀλῆς ἐφώ-
ναξε σὰν δαιμονισμένος καὶ ἐξερπασε τρομεραῖς καὶ αἰσχροῖς βρι-
σιαῖς ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, τῶν Δεσποτῶν, ὅλων τῶν
δρθόδωξων καὶ τῆς Ὀρθοκείας μας, καὶ τέλος πάντων τοῦ λέγει·
θὰ σὰς κρεμάσω! Ἐπειτα ἐκτύπησε ταῖς ἀπαλάμιας ἀ-
πὸ τὰ χέρια του καὶ ἔκραξε δύο χοντζάρηδες οἱ ὁποῖοι ἤλθον
καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον. Πηγαίνετε, τοὺς λέγει, γλήγορα
καὶ εἰπέτε εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκλέξουν ἄλ-
λον Πατριάρχην. Τοῦτον θὰ τὸν κρεμάσω . . . ὅχι . . . σταθῆτε
καὶ ἔπειτα ἀποτείνεται εἰς τὸν Πατριάρχην λέγοντάς του· γιὰ
ὑστερη φορὰ σὲ ἐρωτῶ ὁμολογᾷς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν φυλακι-
σμένων; Ὁ Πατριάρχης ἀσκόθηκε ἐμμοῦνταν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
ὅταν ἐρωτᾶτο ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰουδαίου ποῦ τὸν
ἐσταύρωσαν. Τότε ὁ Βεζύρης ἐδιάταξε καὶ ἐφυλάκισαν τὸν γέρον-
τα Πατριάρχην.

Ἐδιαδόθηκε ὅτι θὰ φουρκισθῇ ὁ Πατριάρχης καὶ ὅλοι
οἱ δρόμοι καὶ αἱ πλατεῖαις ἐγέμισαν ἀπὸ ὄχλου. Οἱ γιου-
δαῖοι, ἡ Ἰουδαία, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἡμέραν ποῦ ἔχουν οἱ δρθόδοξοι
χριστιανοὶ Πάσχα, περιφέρονται μετ' ὅ,τι πλεόν κουρελιασμένο φέ-
ρεμα ἔχουν, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐκείνου, ποῦ ἐκρέμασαν τὸν
Πατριάρχην, ἐφόρεσαν τὰ διαμάντια των καὶ τὰ λαχάρια των,
καὶ πηγαίνοντας μαζί με τοὺς Τούρκους ἐρεθίζανε αὐτοὺς ἐναν-
τίον τῶν δυστυχισμένων Χριστιανῶν· ἔπειτα ἀπὸ ἐλπίδος ἔγινε
γνωστὸ, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς, ποῦ ἐναπόμειναν εἰς τὴν Σύνοδο, ἐ-
χειροτονοῦσαν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν Βιγνάνιο τῆς

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Παιδείας. Έπειτα από όλογο έβγαλαν τον Πατριάρχη και Ιερομάρτυρα, και τους άλλους φυλακισμένους αρχιερείς, τους έβγαλαν εις ένα καίσι και τους έπησαν εις τον τόπο της καταδίκης για να τους φουρκίσουν. Άλλα έβγαλαν εις την ξηρά ο Πατριάρχης ακολουθώντας τον δέμιόν του και έπειδή έπεσπατούσε άργι, όντα όδηγοντάς τον, ο άλιθριος και άγιος δέμιος τον έπαιονε και του έλεγε: «περπάτα γληγορώτερα, γιατί δεν έχω μόνον εσέ να τελειώσω».

Εί, την έννοια των Πατριάρχων εύρίσκοντο ένα πλήθος άπο γενιτσάρους και από όδραϊκόν όχλο, οι όποιοι έπει έμεσαν να ιδούν χείροντας το κρέμασμα του Πατριάρχου.

Ο άρχιεραρχαμμάτος του Ρετζέ έφείνθη, που είχε σταλθή έπίτηδες για την έκτέλεσι του κρεμάσματος του Πατριάρχη, λέγει τότε εις τον Έβνομάρτυρα Ιεράρχην: «τώρα και αν θέλεις να ζή τήσης το έλεος του Πατριάρχ, είναι άργά. Τότε ο Πατριάρχης του άποκρίθηκε με διάφορα ιερά λόγια. Τότε ο άρχιεραρχαμμάτος έμουρμούρισε στί αυτό του Πατριάρχ και του έειπε: Γένο μουσουλμάνος, εγώ ήστώ σε άπολύω. Τότε ο Πατριάρχης ένάντιας αυτόν με περιφρόνησι και του άποκρίθηκε: ο Θεός να σου γίνη έλεος, άθλε για την βλασφημία που εξέστόμισες. Ο άρχιεραρχαμμάτος τότε έφώνησε σάν δαιμονισμένος και έειπε τελείωσε τον γκιούρην, δέμιε! Ο δέμιος άπαξε άμέσως από τα γένεια τον Ιεράρχην έρριξε κατά γή: με περιφρόνησι το κλυμαύχι του και του απέρασε την θυλιά του σχιμίου εις τον λαϊκό. «Ο Θεός να σάς συγχωρήση» έπρόφερε ο Πατριάρχης για ύστερην φορά, και τα μάτια του έθλωθήκαν από τα δάκρυα, και τότε ή φωνή κρεμάστρα έβησε τα φως των για πάντα, και έπει τελείωσε ή φρικωδέστατη αυτή σκηνή του κρεμάσματος του Ιεράρχη και Ιερομάρτυρος και Έβνομάρτυρος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου, του όποιου τα ιερά κόκκαλα εύρίσκονται εις τον Νχόν της Μητροπόλεως των Άθηνών, και έτσι οι έθροι του Χριστιανισμού, ή αντίχριστοι και έξικριείς εκείνοι που μίσην τον όρθόδοξον έχάρηκαν χαράν μεγάλην.

Σ Β. Όλα ταύτα εγράψαμεν, έπικλαμβάνοντας έα μέρος άπό την ιστορία του Έθνους μας για να σας ύπεθυμίσουμε ότι μολονότι πρέπει να χαϊρόμεθα τας ήμέραις του Αγίου Πάσχα μας, έχουμε καθήκον να ένθυμούμεθα και το Μαρτύριο του Πατριάρχη Γρηγορίου το όποιο συνδέεται με την έσοτήν της 23 Μαρτίου εις την όποιή εορτάζουμε την Έθνική μας Παλληγενεσία. Ένομίσαμε δε και καλό να καταχωρίσωμε και μίαν από τας «Έθνικαίς εικόνας» του συμπολίτη μας Ποιητού κυρίου Γεωργίου Μαρτινέλα, ή όποιή, εις δέκα τέταρες μόνη στίχους, έμπεριέχει τον Μαρτυρικό θάνατο του Πατριάρχ.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Ποιός είδε μέρα της Αχμπράς την Έκκλησίαν να κλαίη;
Τόν Άρχηγό της έδεσαν οι τριςκατακαμένοι
και μες την θύρα τον κρεμούν!... Θεόργιστοι Ιουδαίοι
λασποπατούν την σάρκα του, 'ς τα τριςτρατα συρμένη!

Ιερείς του 'Υψίστου κι' άπειροι πολίται κορυφαίοι,
άπ' του βρεβάρου την όργή έχρυσσα σκότωμένοι,
τόν Πατριάρχη ακολουθούν' κι' οι χριστιανόι Ευρωπαίοι
ς' των άδελφών το σφάζιμο μένουν άκόμη ξένοι!

Άλλ' έθριάμβευσε ο Σπαυός, κλονίζεται ή Τουρκία
κι' άπ' άκρης' άκρη του Θεού κατάρα την πλακώνει.
Θυμκτουργούν οι Έλληνες 'ς την τόλμη, 'ς την άνδρεία.

Από το αίμα τ' άδολο 'ξερύρουν οι κλώνοι
του δένδρου της έλευθερίας, που 'φύτρεσε ή θρησκεία.
Εί: το μαρτύριο των ένθων οίκονδρομούνται οι θρόνοι!

Και άφου ένανθημοσιεύσαμε κι' έμεϊ: μίαν από τας «Έθνικαίς εικόνας» του συμπολίτη μας Ποιητού κυρίου Γ. Μαρτινέλα έχουμε καθήκον να γράψουμε και για αυτό το λαμπρό έργο του, το όποιο άξιωθήκαμε να άναγνώσουμε πριν άκόμη δημοσιευθή, και το όποιο πολύ άρμόδια και δίκαια διομάσθηκε «ποιητικό λειτούργημα».

Δεν έχουμε την άξίωσι να είμεθα κριτικοί, έχουμε όμως το δικαίωμα να έκφράσουμε την γνώμη μας άφου, μολονότι δεν είμεθα σφοδρί σάν τους συντάκταις της «Έφημερίδος των Ειδήσεων», άναγνώσαμε με μεγάλη προσοχή το άριστούργημα εκείνο του Ποιητού μας.

Το πρωτότυπο του ύμνου, το ύψος της φαντασίας, το θερμό, ο φιλοπατριστικό, ή φωτιά, το ένθικό αίσθημα εκείνο που ένθυσιάζει εκείνο που έξυπνά και ύψώνει την φαντασίαν' εκείνο που έξαπτε, που κενή, που συγκινεί, και όλα τα έλατήσια της ποιητικής δυνάμεως εύρίσκονται εις τας «Έθνικαίς εικόνας» εις το άριστούργημα τούτο της νεωτέρας ποιήσεως.

Εί: κάθε μίαν εικόνα ή όποιή συμπορεύεται από δέκα τέταρες μόνη στίχους, ο συμπολίτης μας Ποιητής ζωγραφίζει με τα λαμπρότερα και λεπτότερα χρώματα, τα όποια μόνο μία τέτοια φαντασία εύπορεί να έρεύρη και να σχηματίση, ένα συνδύν του Έθνικού μας άγώνος.

Άναμεικτα από τας 33 «Έθν. εικόνας» μία είναι και το άνωθε «Μαρτύριο του Πατριάρχου». Και ποιός μόλις άνάγνωσε τούτην την εικόνα δεν είδα εμπρός εις τα μάτια του όλα τα μαρτύρια που έπαθε ο Ιεράρχης και Ιερομάρτυρας και Έβνομάρτυρας Πατριάρχης Γρηγόριος; Και ποιός, έστω και να έχει πέτρινην καρδιά, δεν ένσυγκινήθη; Αυτή είναι, κατά την γνώμη μας ή δύναμις της Ποιήσεως.

Και με όλα ταύτα, καμία από τας ντόπιαις έφημερίδασι δεν είπε ούτε μίαν λέξη για τούτο το άριστούργημα του συμπολίτη μας Ποιητού, και πρώτοι έμεϊ: έλάβαμε την εύτυχία να είπούμε δύο λέξεις πρός έπαιον τέτοιου έργου. Νομίζουμε όμως ότι δύο επαυτετικαί και είλικρινείς λέξεις της σατυρικής έφημερίδος μας άξίζουν για χίλιους επαινούς των σπουδαίων έφημεριδάρων, οι όποιας όταν επαινούν κανένα, τον επαινούν γιατί συμφέρει. Και των φρονίμων όλίγων. Άρετά έγραψαν αί έφημερίδες της προτερούσας για τας «Έθνικαίς εικόνας», πιστεύουμε όμως ότι και οι όλιγοι λέξεις του «Βουκινου» έχουν κάποιαν άξιν άνάμεσα από τόσους επαινούς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Επήγαμε εις την Έκκλησίαν της Σπηλαιώτισσας την Μεγάλην Παρασκευή, και μόλις εμείκαμε εις την Έκκλησίαν ένομίσαμε που

εις την θέσι του Αρχιερέως σια θά εύρίσκετο καμία Βασίλισσα ή καμία Πριγκίπισσα, ή Δούκισσα με τας μεγάλας κυράις της: και τας κυράις της: τας. Δυστυχώς όμως έννοήσαμε ότι αι γυναίκαίς επήρανε τ' άδάτι, και έφθασαν έω: εις το άρχιερατικό στασίδι, βγάνοντας τους άνδρες από τη μέση και άφίνοντάς τους όπίσω. Νομίζουμε ότι ένθυσιάζονται από την «Έφημερίδα των Κυριών» και για τούτο θέλουν να άποκτήσουν αύται: τα δικαιώματά μας για να μά: έχουν άποκάτω τους. Αυτά όμως εις την Έκκλησίαν δεν περνάνε γιατί οι Άπόστολοι που έχου μάτισαν την Έκκλησίαν έλαβαν και χωριστό μέρος για τας γυναίκαίς και το όνόμασαν γυναικείο, εις αυτό πρέπει να πηγάζουν αι κυράις γυναίκαίς, για να μη σκανδαλίζουν τους άνδρες με τας ματιαίς των, και να τους κάνουν να χάνουν το μπουσουλά και να άμαρτάνουν. Ο Άρχιεπίσκοπός μας γωρίζει πώς αι γυναίκαίς δεν πρέπει να άνακατεύονται με τους άνδρες μέσα εις την Έκκλησίαν, λοιπόν ά: διατάξη να πηγάζουν εις το γυναικείο κι' έτσι τελειώνει κάθε σκάνδαλο. Άλλα ά: άφίσουμε που άνακατεύονται μ' έμάς και μά: πέρνουν τη θέσι, άλλα καθονται και εμπροστά μας και δεν μά: άφίνουν να βλέπουμε και έμεϊ: καμμίαν ιεράν εικόνα, και μιλούν, και κουθεντιάζουν, και μουρμουρίζουν λοιπόν Πανιερώτατε Δεσποτα, παρακαλούμε να διωρθώσετε αυτήν την δουλειά: γιατί το λέγουν και οι Άπόστολοι, και καί ποιος, δεν ένθυμούμαι τούτην την στιγμήν ποιός, λέγει ότι ή γυναίκα δεν πρέπει ούτε να μιλεί εις την Έκκλησίαν, και αν έχη καμμίαν άπορία να έρωτά τον άνδρα της εις το σπίτι.

Αν εγράψαμε το ότι έγίνηκε εις τας Έκκλησίαις του Αγίου Σπυριδώνος και της Σπηλαιώτισσας το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης ή ένκα δολιζιμας και τους άσκηταίς, γι' αυτό λοιπόν το άποφύγουμε, και το άναφέρουμε, μόνο και μόνο, για να λάβη τα μέτρα του ο Αρχιεπίσκοπός μας.

Έμεϊ: επήγαμε και άκούσαμε τα 42 Εύαγγέλια εις την Έκκλησίαν των Αγίων Πάντων. Έκεί μαλιστα που άκού: άκούοι: ή χωρή: να σκανδαλίζεσαι. Δεν έπιτρέπουν εις τας γυναίκαίς να μένουν κάτω: εις την Έκκλησίαν, και όποια έλθη πάει εις το γυναικείο, και κατ' αυτόν τον τρόπο οι κακόμοιροι οι άνδρες που είναι ύποκαίμενοι εις τον γυναικείον πειρασμόν: μένουν ήσυχοι και δοξίζουν τον Θεόν και δέονται και προσεύχονται καθώς πρέπει: νολι μόν κατ'ε άκού: τα βιβλήματα κανένος γέροντος που σου έμποδίζει την φωνήν του παπά να σου έμψήστ' αυτό, άλλα αυτό είναι πράγμα που δεν σκανδαλίζει τα τριχοειδή νεύρα του μυαλού. Έμεϊ: λοιπόν Πανιερώτατε Άρχιεπίσκοπέ μας, νομίζουμε ότι είναι καλή η διατάξη: ότι, όποις γίνεται εις την Έκκλησίαν των Αγίων Πάντων να γίνεται και εις τας άλλαις Έκκλησίαις, και έτσι μένει άτακτά ή το άστυνικό ή ή το άστυνικό.

Ά: έχναλουμε εις τη Σπηλαιώτισσα την Μεγάλην Παρασκευή Έκεί που έμέναμε προσηλωμένοι κατά την ώκαιαν πύλην, βλέπουμε ένα μαυράδι άπάνου εις τον άνωθον, ήτον ο παπα Στάθης: ο όποιος άνέθηκε για να κάμη λόγο για τα Πάθη του Ιησού μας Χριστού. Άρχισε με έα ήρτο του Εύαγγελίου και έπειτα μά: έδίδασκε την μετάρρασι των Εύαγγελίων που περιγράφουν τα Πάθη του Χριστού. Έως ένόμισε ότι δεν είδαμε ποτέ οι όθόδοξοι χριστιανοί την εζήγησι των Εύαγγελίων και γι' αυτό έλαβε την καλοτύνην να μά: τα εζήγητή. Ωχ, παπα Στάθης μου, εκείν που είπες τα άκούν κάθε ήμέρα τα μικρά παιδιά εις τα δημοτικά σχολεία, μη φροτόνεσαι λοιπόν κάθε τόσο τον καυμένον άνωθον. Και θέλει να σου έπείνουμε ότι εις τον λόγο (!) που έλεγες την Μεγάλην Παρασκευή δεν είπες τί έλεγες και έδολαστήσουμε, άκούσε. Πρώτη βλαστήμια που έκαμες είναι

εκείνη που επεράβαλες τον Υιόν του Θεού Ιησούν Χριστόν με τον υιόν του βασιλέως: τών Μωαβιτών ο όποιος ένθυσιάζθηκε από τον πατέρα του άπανου εις τα τείχη της πόλεως και έκάμει για να συγκινήση τους έθγρους που την έπολιοκρατούν. Όραία παραβολή, για σου, περίφημε ιεροκήρυκα, που άποσταθίζεις σάν λ έ μ π ρ ο σ τ α μ π ά δ ο τ ή ν π α λ α ι ά Δ ι α θ ή κ η. Δεν έκατάλαβες ότι με την παραβολή σου έδωκες άνθρώπινη μόνον ουσία εις τον Χριστόν και απέδωκες εις τον Πατέρα και Θεόν ήμων ιδιότητα την όποιαν έού μόνον, βλαστημώντας, του άποδίδεις. Ο βασιλεύς των Μωαβιτών ένθυσιάζει τον υιόν του και βεβια που ή πράξις αυτή θά τον έκαμε να κλαίει, και να δώρεται, και να σπαράζει, και συ άπόδωκες την ίδια έντύπωσι και εις τον 'Υψίστον Θεόν. Ιησού μας Χριστέ και Θεέ μας, σάσον μά: Δεν έννόησες, παπα Στάθης μου, ότι παραβάλλοντας τον Ιησούν Χριστόν με τον υιόν του βασιλέως των Μωαβιτών έδολαστήσαμε, βλασφημίαν άσυγχώρητη: Δεν έννόησες ότι, ο άμνός, τον όποιον έφαγαν οι Ισραηλίται όταν τους έδιάταξε ο Μωυσή: να έβγουν από την Αίγυπτο, έπροεικόμισε τον Σωτήρη Χριστόν, και ότι από τα κόκκαλα εκείνου του άμνου δεν ένσυντρίφηκε κανένα, καθώ: δεν ένσυντρίφηκε κανένα από εκείνα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού; Επεράβαλες τον Ιησούν Χριστόν, ο όποιος μετά τον θάνατόν του έπάνω εις τον Σταυρόν έβλεπε σάος και άκέαιος, με τον υιόν του βασιλέως των Μωαβιτών, ο όποιος έδικαιολόγησε, ένσυντρίφηκεν τα κόκκαλά του και έγινε σάος. Εύγε σου παπα Στάθης μου, έληθμόνησες το Εύαγγέλιο του Ιωάννου που λέγει: Εγένετο γάρ ταύτα, ίνα ή Γραφή πληρωθή. Οσοι ού σοι τριβήσεται αύτο. Σε παρακαλούμε παπα Στάθης μου, να μη ξαναβή: τον άνωθον γιατί δεν ξέρει που κά: θεται ή Θεολογία από σπίτι. Έμεϊ: δεν είμεθα θεολόγοι, άλλα διαβαζουμε συχνά τον «Παράδεισον» του Δάντη όπου ύπάρχει άρετα θεολογία, και γι αυτό σου λέμε να μην άνακατεύεσαι εις τέτοια ζητήματα γιατί κανείς κόπανο. Μά: είπες, ζουτά, ζουστά, κι απόζω, απόζω, και Φοισσιόους, δεν πειροζει, έχει είπες τόσα του Χριστού, και αν είπης και εις έμάς, τί έστάθηκε;—Τί ποτα, συλλογίσου όμως, ότι έχομαίτισες και έπυ ιερογραμματού, ώστε Γραμματείς και Φοισσιόους και παπάδες Εύσταθιοι.

Ο Πανιερώτατος άρχιεπίσκοπός μας δεν έπρεπε να έπιτρέπει εις τον παπα Στάθην να άνεβαίνει εις τον άνωθον, και μαλιστα μεγάλη Παρασκευή, γιατί ο παπα Στάθης δεν είναι θεολόγος και βρει χονδροκοπαναίς. Άν ο Άρχιεπίσκοπός μας έχει όρεξι να τον άκούει, έμεϊ: τον συμβουλεύουμε να κράζει τον παπα Στάθην εις το σπίτι του, ήγον εις το άρχιεπισκοπείο μας και να τον θέ:νει άπάνω εις ένα τραπέζι να του κάνει λόγους όσους θέλει, άλλα από έμάς ά: λείψουν τόσα λούσα. Έχουμε δύο θεολόγους, Πανιερώτατε τον Ιερέα Λευθεριώτη (Υιόν) και τον διάκονον Πρίφτην, δεν είμπορούσες να διατάξης να κάμη λόγο ένας από αυτούς, για να άκούσουμε και έμεϊ: κάτι; Δεν άκούε, Πανιερώτατε που του έκοβότουں κάθε τόσο ή φωνή και το έμμεναν αι φωνές ενάεραις; Ξέρεις, Πανιερώτατέ μου, γιατί έσκοιζετο;—Γιατί μ' έβλεπε μες την μέση της Έκκλησίας και έχανε τον μπουσουλά.

Και του χρόνου.

UN DOVERE DA PUBBLICISTA

Durante la processione della «Domenica delle palme» il maestro di musica signor Goccorullo trovavasi affacciato

alla finestra d' una casa sita sulla grande «strada Giorgio». Appena che la processione avvicinava rimpetto della suddeta casa, fu visto il signor Coccorullo battere le palme con tanto entusiasmo, che pareva applau disse il risultato della processione. Ma no, non fu questa che gli ispirò tale entusiasmo. Causa di que sto applauso fu uno sbaglio del capo-tamburo della banda della «Società Filarmonica» il quale diede, un colpo fuori di tempo mentre la banda suonava la marcia. Quell' applauso, fatto da un maestro di musica, per lo sbaglio di un solo suonatore ci diede a pensare che era una ironia, e tale veramente era. Il signor Coccorullo fu direttore del la banda della «Società Filarmonica», ecco la vera causa della sua ironica azione. Col suo applauso da entusiasta intendeva forse attribuire lo sbaglio del ca po-tamburo al maestro di musica e compositore signor Giannini, il quale da poco tempo dirige la banda della sud detta società. Se il signor Coccorullo pensava, od intendeva, attribuire il suo ironico applauso contro il maestro compo sitore signor Giannini, allora possiamo dirgli, che più e più di tali applausi avrebbe ricevuto durante il tempo che dirigeva la banda della Società Filarmonica.

Non pretendiamo essere critici musicali, ma come dilet tanti di musica possiamo dire, che da quanto il maestro di musica e compositore signor Giannini ottiene il Posto di direttore della banda della Società Filarmonica, si vede il vero progresso musicale degli bandisti. Non solo noi affermiamo la capacità del signor Giannini, ma pur' anco i signori maestri di musica e compositori del nostro paese i quali, come conoscitori d'armonia possono giudicare sul va lore d' ogni maestro compositore, ed ogni artista musicale.

Una prova della nostra asserzione e quella dei S. S. maestri etc, sono le originali composizioni del signor Gian nini, il quale fece i suoi studi nel Regio Liceo musicale di Bologna, ove ottiene il diploma di Maestro e Compositore.

Non intendiamo fare l' elogio del maestro signor Gian nini, basta a dire che tutta la «Società Filarmonica» com presi i musicanti ed i S. S. maestri etc. del nostro paese, riconoscono alla persona del signor Giannini il vero mae stro di musica, e compositore dotato di tutti i requisiti dell' arte.

Speriamo che alla prossima stagione estiva, durante la quale la banda della «Società Filarmonica» si farà sentire in Spianata, avremo bastante materia per fare veramente i dovuti elogi al maestro signor Giannini.

NICO MAVROCHI

Εἰς τὴν κυρὰ κοκκίνα ποῦναι σὰν προμαχῶνα.

Ὅταν, κυρούλα μου, (!!) βγαίνεις ἔς τὴν σ τ ρ ᾶ τ α
μὲ τέτοιο φούντωμα σὰν προμαχῶνα,
σὰν ἀρχιστράτηγος, πὸ βιδ' φουσάτα,
φαίνεται, ἔξ ὅ γ ι α μου, παλὴὰ κοκκίνα.

Πάντα χαρούμενη χαμογελοῦσα,
πάντοτε ἐλεύθερη σὰν μία τρυγὸνα
τρέχεις δαλύθενη μὲ τόσα λούσα,
κ' εἶσαι τοῦ τύπου μας γνωστὴ κορώνα.
Σὰν ξεκαρδίζεσαι κυρὰ, ἀπ' τὰ γέλια
καὶ τοῦ κορδόνεσαι σὰν τὸ παγῶνι,
ὦ σὲ θαυμάζουνε πολλὰ κοπέλια
καὶ κάθε φίλος σου σὲ καμαρώνει.
Μηδὲ γεράματα, μηδὲ κ' οἱ κόποι
ἐσὲ μپοδίζουε νὰ διασκεδάξεις,
πολὺ σ' ἐπαίνεσαν καμπόσοι ἄθρόποι
ὄντας περίφημη γιὰ νὰ τὰ βράξεις.
Τζόγια, γνωρίζεσαι πὸ χίλια μιλια
ὅτι σοῦ ἀρέσουνε τὰ φ ι γ ο υ ρ ὅ τ α,
πλὴν ἐκρῶσανε τὰ δυό σου χεῖλια,
καὶ βάλ' τους ρίγανι, γρηὰ κοκκότα.
Τῶρο παρήλθανε κεῖνα τὰ χρόνια
ποῦ ἀποδειχνόσουνε σὰν Ἀφροδίτη,
ποῦ σοῦ ἐγελοῦσανε κεῖνα τ' ἀηδόνια
ποῦ ἐσυχνοκάλουε τὸ βράδυ σπῆιι.
Πλὴν κί' ἂν ἐγέρασε, σὺ δὲν ἀλλάξεις
κάνεις σὰν νεόνυφη, σὰν κοπελοῦλα,
παίζεις καὶ χρίζεις, καὶ διασκεδάξεις
τῶς τ' αὐγοτάραχο τρώγεις κοκκοῦλα.
Ἀ' γαπημένη μου (!) μιλιά δροσάτη,
παχειὰ κι ἀνέμιαλη, γρηὰ μου χήνα,
κοκκινομάγουλη καὶ κοτσανάτη,
εἶσαι περίφημη κομμπαταρχίνα.
Γι' αὐτὸ σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἐπαινεῖω,
καὶ στίχους σοῦκαμα νὰ μὲ θυμάσαι
σ' τὸ λέγω ξάστερα, δὲν κολακεῖω,
εἶσαι ἕνας ἄ γ γ ε λ ο ς ὅταν . . . κοιμάσαι.
Votre très humble moqueur
Noir-Non

Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ, ἡ εἰς τὸ παράρτημα τῆς Τρίτης θὰ γράψουμε τὰ καλὰ ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ συμπολιτευόμενοι βουλευταὶ μας καὶ κατ' ἄλλα ποῦ ἀφοροῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ γιαιτρικὰ ποῦ τοὺς δίνουν.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Νέος τις ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διαμένων ἐνταῦθα φέρων ἀρίστας Συστάσεις καὶ κάτοχος πέντε γλωσσῶν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι καλῇ οἰκογενείᾳ ὡς παιδαγωγὸς ἢ Γραμματεὺς παρὰ τινι ξενοδοχείῳ ἢ καὶ γραφικὴν τινα ὑπηρεσίαν παρὰ τινι ἐμπορικῇ ἢ δικηγορικῇ γραφείῳ. Πληροφορίαι ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

Τυπογραφεῖον «Κάδμος»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΩΤΕΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.54.41.45.0026